

hed (L 31) udtales det, at ministeriet ikke har fundet det påkrævet på nuværende tidspunkt at fastsætte regler om nabolandsprogrammer. Baggrunden herfor er de muligheder for fordeling i kabelanlæg af langdistancefremførte nabolandsprogrammer, der er til stede efter ændringen af loven i foråret 1985.

Efter fornyet overvejelse er ministeriet nået til det resultat, at det ikke vil være rigtigt på det foreliggende erfaringsgrundlag at fremsætte forslag om bestemmelser af denne art med de omkostninger, som dette eventuelt måtte påføre landets kabelabonnenter. En gennemførelse af sådanne bestemmelser vil på nuværende tidspunkt efter ministeriets opfattelse betyde et unødvendigt indgreb i det frie programvalg, der som almindeligt udgangspunkt bør gælde for danske kabelanlæg. Ministeriet lægger i denne forbindelse også vægt på, at de nabolandsprogrammer, hvis spredning man ønsker at sikre af hensyn til den samlede programbalance, stort set alle indgår i de programpakker, som tilbydes befolkningen via hybridnettet.

Under hensyn til de praktiske muligheder for at føre de nye bestemmelser ud i livet indeholder lovforslaget forslag om en overgangsordning for såvel lokalradio som lokal-tv.

Bemærkninger til lovforslagets enkelte bestemmelser

Til § 1

Til nr. 1

ad § 3, stk. 2

Efter den gældende formulering af § 3, stk. 2, må fordelingen af de i stk. 1 nævnte programmer kun finde sted uden ændringer og samtidig med, at udsendelsen eller overføringen finder sted. Bestemmelsen kan efter sin ordlyd fortolkes således, at kravet om samtidighed har relation til det enkelte program (den enkelte udsendelse) fra vedkommende radio- eller fjernsynsforetagende, ikke nødvendigvis til det samlede programudbud.

I bemærkningerne til bestemmelsen henvises imidlertid til bemærkningerne til forslaget til radioloven af 15. juni 1973 (der svarer til bemærkningerne til forslaget til den tidligere gældende lov om fællesantenneanlæg). Det udtales i disse bemærkninger, at forslaget i første række har til formål at sikre, at samtlige de udsendelser, der indgår i radiospredningsinstitutternes programmer, i uforkortet form er til rådighed for lytterne og seerne i samme øjeblik, udsendelserne finder sted.

Den omtalte bestemmelse udelukker, at en antenneforening eller lign. kan iværksætte tidsforskudt udsendelse af optagelser af programmer fra et radio- eller fjernsynsforetagende. På baggrund af ovennævnte bemærkninger er det endvidere en nærliggende fortolkning af bestemmelsen, at det ikke er tilladt en antenneforening at foretage en udvælgelse af de modtagne programmer, således at kun en del af det samlede programudbud fordeles til de lyttere og seere, der benytter anlægget, medens den øvrige del af sendetiden anvendes til foreningens selvstændige lokale programvirksomhed eller til fordeling af programmer fra andre lokale radio- eller fjernsynsforetagender.

Under hensyn til, at den lokale virksomhed oftest vil være af beskedent omfang, samt til, at antallet af programkanaler i fællesantenneanlæggene i almindelighed vil være meget begrænset i forhold til det programudbud, der må antages at komme til at stå til rådighed, forekommer det ikke rimeligt at opretholde et offentligretligt forbud mod udvælgelse af de programmer, der ønskes modtaget på et fællesantenneanlæg eller andet kabelanlæg.

Med den nu foreslåede formulering af § 3, stk. 2, er det klargjort, at ejeren af et fællesantenneanlæg eller andet kabelanlæg, gennem hvilket der fordeles programmer til lokaler, der anvendes til privat beboelse, ikke efter radioloven – ud over, hvad der følger af § 3 b – har nogen forpligtelse til at stille det samlede programudbud fra et radio- eller fjernsynsforetagende til rådighed. Efter det foreliggende forslag er ejeren af anlægget alene forpligtet til at sørge for, at det enkelte modtagne program fordeles uden ændringer og samtidig med, at udsendelsen finder sted.

Det må afgøres ved forhandling med vedkommende radio- eller fjernsynsforetagende, hvorvidt dettes programmer kan videreføres gennem et fællesantenneanlæg eller andet kabelanlæg, og på hvilke vilkår dette kan finde sted. Nægter et radio- eller fjernsynsforetagende efter ophavsretslovens § 48, stk. 1, at give samtykke til, at foretagendets radio- eller fjernsynsudsendelser samtidig og uden ændringer fordeles over kabelanlæg, eller kan der ikke opnås enighed om vilkårene for en sådan fordeling, kan det såkaldte tvangslicensnævn efter ophavsretslovens § 54, stk. 2, på begæring af hver af parterne meddele den fornødne tilladelse og fastsætte nærmere vilkår herfor. Afgørelse om fastsættelse af vederlag kan dog af nævnet kun træffes på grundlag af krav fremsat af radio- eller fjernsynsforetagendet gennem den i ophavsretslovens §